

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Ing. A. H.**, zastoupený JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Mánesova 1175/48, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o kasační stížnosti žalované proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2023, č. j. 75 Ad 14/2021 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalovaná v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), jímž byl zamítnut její návrh na vydání opravného usnesení k výroku II. rozsudku tohoto soudu ze dne 12. 5. 2023, č. j. 75 Ad 14/2021-27.

[2] Tímto výrokem byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci uvedeného rozsudku. Náklady spočívaly v odměně zástupce žalobce za dva hlavní úkony právní služby, k nimž náležela náhrada hotových výdajů a přiznané DPH. Výše odměny byla stanovena podle § 7 a § 9 odst. 4, písm. d), vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“).

[3] Podáním ze dne 15. 5. 2023 požádala žalovaná o vydání opravného usnesení, neboť náhrada nákladů řízení byla chybně vyčíslena. Upozornila přitom na skutečnost, že rozhodnutí ve věci bylo vydáno na úseku důchodového pojištění, proto měla být odměna vypočtena za použití § 9 odst. 2 advokátního tarifu. Po sdělení krajského soudu z téhož dne, že opravné usnesení ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s. nelze vydat, požádala žalovaná o vydání opravného usnesení opakovaně dne 17. 5. 2023 a 22. 5. 2023. Podle ní se v případě chybně

uvedené částky odměny jednalo o zřejmou nesprávnost, která je napravitelná v režimu opravného usnesení, k čemuž dodala, že některé krajské soudy tak i postupují. Žalovaná poukázala rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 123, z něhož dle jejího názoru vyplývá, že v takovémto případě opravu výroku učinit lze. Zdůraznila přitom, že se v daném případě nedomáhá opravy výroku v otázce vlastní povinnosti uhradit náklady řízení, ani nepolemizuje se soudem, zda žalobci náleží náhrada za jeden nebo dva úkony právní služby. Žádá pouze o opravu zjevné nesprávnosti výsledné částky náhrady.

[4] K podstatě věci krajský soud uvedl, že ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. umožňuje soudu opravit početní a písařské chyby a jiné zjevné nesprávnosti. Podle ustálené judikatury však není přípustné pomocí opravného usnesení měnit obsah rozhodnutí v takovém smyslu, že by opravou výroku byla účastníkům založena nová práva či povinnosti. Soud poté dospěl k závěru, že v projednávané věci nelze chybné stanovení náhrady nákladů řízení opravit formou opravného usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s., neboť se nejedná o každému zřejmou nesprávnost či početní chybu, nýbrž o nesprávnou aplikaci právního předpisu.

[5] Kasační stížnost podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky soudem a dále pro nepřezkoumatelnost napadeného usnesení. Žalovaná se vyjádřila i k otázce přijatelnosti kasační stížnosti, podle jejího názoru je kasační stížnost přijatelná, neboť je třeba sjednotit rozdílné postupy krajských soudů a vyjádřit se také k otázce výkladu pojmu „zřejmé nesprávnosti“.

[6] Ve věci samé pak stěžovatelka zopakovala a blíže rozvedla argumentaci obsaženou již v samotném návrhu na vydání opravného usnesení a doplnila ji odkazy na další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Závěrem opětovně vyjádřila přesvědčení, že náprava chybně stanovené náhrady nákladů řízení je za daných okolností možná formou opravného usnesení, proto navrhla, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkumu napadeného usnesení, musel posoudit otázku přípustnosti kasační stížnosti. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2006, č. j. 6 Ads 99/2005 – 203, stěžovatelku poučil, že kasační stížnost proti usnesení, jímž bylo rozhodováno o návrhu na opravu zřejmé nesprávnosti, je přípustná. To je v obecné rovině zajisté správné poučení. V projednávané věci je ovšem nutno vzít v úvahu, že se návrh na opravu týkal výroku o nákladech řízení a samotná požadovaná oprava směřovala nejen formálně, ale především materiálně, k úpravě částky přiznané odměny zástupci žalobce. Za této situace je třeba posoudit, zda na věc nedopadá ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., které uvádí, že kasační stížnost není přípustná, směřuje-li jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí.

[8] V daném případě stěžovatelka nenapadla přímo výrok II. rozsudku krajského soudu ze dne 12. 5. 2023, č. j. 75 Ad 14/2021 - 27, o nákladech řízení, neboť si byla za situace,

pokračování

kdy neměla v úmyslu napadnout i výrok I. rozsudku, nepřipustnosti kasační stížnosti vědoma. Zvolila proto cestu návrhu na vydání opravného usnesení. Materiálně se ovšem v daném případě jednalo o totéž – cílem stěžovatelky bylo opravit výrok o nákladech řízení tak, aby ve výsledku byla modifikována její povinnost k úhradě nákladů řízení žalobce. Nejvyšší správní soud tak má za to, že v projednávané věci má vzhledem k okolnostem případu i napadené usnesení o zamítnutí návrhu na vydání opravného usnesení povahu rozhodnutí soudu, kterým se rozhoduje o nákladech řízení. Kasační stížnost proti takovému rozhodnutí je však podle výše citovaného § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl. K tomu pouze na okraj podotýká, že ve výsledku nesprávné poučení ze strany krajského soudu o možnosti podat proti jeho usnesení kasační stížnost právo na její věcné projednání nezakládá.

[9] Jako *obiter dictum* pak Nejvyšší správní soud v zájmu sjednocování judikatury uvádí, že krajský soud v odůvodnění svého usnesení citovaném v odstavci 4 tohoto usnesení správně vystihl podstatu věci, pokud dospěl k závěru, že opravou zřejmě nesprávnosti nemůže být z povahy věci náprava nesprávné aplikace právního předpisu, byť by i v tomto případě byla ona nesprávnost zřejmá. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

[10] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. září 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín v. r.
předseda senátu